

În familia onorabilă a teatrului

Există, la malul mării, un om, un actor, sprijinit de echipa sa, care se chinuie de opt ani să demonstreze că în artele spectacolului, în teatru până la urmă, ceea ce a propus cu mai bine de un veac în urmă Millo și a dus la apogeu, între războaie, Tănase, teatrul de revistă, a revenit alături de frații și verii din branșă.

Omul se cheamă Mihai Sorin Vasilescu, echipa este aceea a Teatrului "Fantasio" din Constanța, iar turnesolul se dorește a fi Festivalul Național al Teatrelor de Revistă, ajuns, la jumătatea lui noiembrie, la cea de-a opta ediție, grație Consiliului Local Constanța și unor sponsori salvatori. Instrumentele abilitate ale statului ori nu au bani, ori trăiesc o penibilă detașare de subiect, iar teatrul care doar numele lui Tănase îl mai poartă, pe malul Dâmboviței, din teama de concurență își mestecă ori mai placid, ori mai agresiv mediocritatea, ignorând invitațiile.

Au mai rămas în cursă teatrele de profil din Ploiești, Galați, Pitești și Cluj, anul acesta lipsind o piesă de forță – Baia Mare –, din motive financiare, și Deva, unde, încă, teatrul nu a reintrat în localul său.

În definitiv, diferența specifică a revistei, în contextul teatral general și vorbind de spectacolele serioase, care nu au ton de ușă ori de varietăți turnate fără cap și coadă în scenă, ci de musical cu poveste coerentă și, tehnic, pertinentă, diferența specifică, așadar, rezidă într-o înclinație mai pregnantă către hazul de necaz, către baremul muzical și coregrafic, către

textul care trimite fără subterfugii la cea mai contemporană realitate. Când însumarea profesiilor necesare, între acești parametri, are ca fond profesionalismul, spectacolul de revistă intră de-a dreptul în familia onorabilă a teatrului. Când tarele bolșevice înfipte cu forța, după moartea provocată a lui Tănase (de proaspăt lansata Securitate, nu conform mistificării din filmul care, din păcate, a fost girat de prezența pe generic a lui Toma Caragiu), nu au fost îndepărtate, izul de instrument propagandistic trăsnește a stalinovism, colectivizare și rățoială la imperialiștii angloamericani.

Până una-alta, teatrele care au atât simțul vremii, cât și pe acela al obligației estetice rămân cele din Constanța, Ploiești și Baia Mare. Lucrul e detectabil pe toate palierele spectacolelor. Cu patru ani în urmă, directorul teatrului din Baia Mare, excepționalul actor Anton Tauf,

Trupa de balet a Teatrului „Fantasio” din Constanța

marca regizoral prezența echipei sale în festival. Prin ingeniozitatea costumelor, utilizarea decorului ca personaj, coregrafia profesionistă a Lidiei Gună, textele lui Mihai Maximilian, coerență și curajul de a aborda răsând sechelele comunismului, fără a lăsa loc de împăcare, spectacolul dalinian din 1998, comemorând personalitatea lui Vasile Veselovski, a fost poate prima mare lecție a acestui deceniu, pentru revistă. Desigur, în memoria conștanțenilor, lecția de profesionalism a lui Oleg Danovski asigura receptarea mesajului lui Tauf. Parametrul regizorului profesionist a fost preluat optim de celelalte două teatre-cap de afiș: sosirea lui Ion Sapdaru la "Fantasio", pentru spectacolul **Pudră de talc... șou**, apetența Marceli Țimiraș, de la Majesticul ploieștean, pentru dezvoltarea noilor semne de expresie în **Îngerii pentru o zi** au construit, pe de o parte, trucate preparative pentru un talk-show, pe de alta suportul mirific al unor ample desfășurări de imagerie scenică. Regia de revistă e, în bună măsură, mult mai pregnant solicitată în relația cu echipa de realizare. Din acest punct de vedere, ploieștenii au avantajul de a "strânge" în aceeași per-

soană – Marcela Țimiraș – și regizorul, și coregraful. La Constanța, Sapdaru a sosit cu propria coregrafă, școlită la Sankt-Petersburg, Victoria Bucun, care, hispanizând (mai văzusem ceva în acest sens în mișcarea scenică pe care a semnat-o la **Veacul de singurătate** de la Chișinău, având-o ca protagonistă pe Adriana Trandafir), a reamintit publicului vremurile bune ale lui Danovski. Lecția scenografică optimă a fost semnată, anul acesta, în linia deschisă de Tauf, de Theodora Dinulescu și Ovidiu Pascal, care au imaginat un spațiu paralel, chiar SF pe alocuri, cu o frumusețe aparte a costumelor și o mobilitate uluitoare a decorurilor, care chiar "dansează" în final. Muzica, la revistă, încă mai înseamnă orchestră *live*, a cărei evoluție ține și ea, în primul rând, de conducerea muzicală, meritorie în special la Ploiești (Viorel Gavrilă) și Pitești (Dan Dimitriu), cei doi fiind și reali autori de *hit*-uri. Unde revista suferă catastrofal e nivelul textelor: o maree de vulgaritate, de versificații șchioape cu haz de fund de mahala, tușe groase de xenofobie și antisemitism. Când comanda a fost specială, cu drept de "cenzură", ca la Ploiești, sau când regizorul a intervenit direct, ca la Constanța, tonul a

fost ceva mai civilizat, iar textul mai aproape de firescul etic și estetic. La fel de tare suferă revista din lipsă de actori: Florin Zăncescu, Maria Lupu, Mariana Darian, Luiza Sarivan, de la Constanța, Nuami Dinescu, Mihaela Dușu, Mirel Măneru, George Capanu, de la Ploiești, sunt excepții. Nici la capitolul soliști, cu excepția (e drept, formidabilă) a Ploieștiului, nu prea sunt nume citabile. Poate doar Vasile Barboș, de la Cluj, Maria-Magdalena Cotro, de la Galați, Claudia Zamfir, de la Pitești.

În context, juriul condus de Horia Moculescu a împărțit majoritatea premiilor între Constanța și Ploiești. Un plus de morală organizatorică a acestei povești de toamnă ar fi și aceea că așii au fie secții comune de dramă și revistă, cu experiență interșanjabilă, ca la Baia Mare și Ploiești, fie își asumă modalități scenice diverse, așa cum, la "Fantasio", de curând, Florin Zăncescu a realizat, alături de Luiza Sarivan, un memorabil spectacol după Viorel Savin, **Tu nu ești trupul tău**. Supraviețuirea se va datora doar profesionalizării pe toate palierele artei actorului, respirând aerul vremii de azi, nu al muzeului.

Doru Mares

SS spectacolul lunii

Din oferta Festivalului Național de Teatru

● **Așa este (dacă vi se pare)** de Luigi Pirandello, regia: Vlad Mugur, Teatrul Național din Craiova ● **DaDaDans**, regia: Theodor-Cristian Popescu și Florin Fieroiu, Teatrul "Nottara" în colaborare cu Compania 777 ● **Costumele!...**, scenariul și regia: Dan Puric, Teatrul "Nottara" ● **Cetatea soarelui** după Tommaso Campanella, adaptarea, scenariul dramatic și regia: Mihai Măniuțiu, Teatrul ACT ● **O noapte furtunoasă** de I. L. Caragiale, regia: Mihai Măniuțiu, SMART & Teatrul Odeon ● **Bizarmonia**, muzica: Nicolae Brânduș, versurile: Ion Barbu, regia: Alexandru Tocilescu, ARCU ● **Visul unei nopți de vară** de William Shakespeare, versiunea scenică și regia: Victor Ioan Frunză, Teatrul Național din Cluj ● **Cine ajunge sus la fix?** de Dumitru Solomon, regia: Nikolov Perveli Vili, Teatrul Național "Vasile Alecsandri" din Iași ● **Iluzia comică** de Pierre Corneille, versiunea scenică și regia: Alexandru Darie, Teatrul de Comedie ● **Școala femeilor** de Molière, regia: Alexandru Dabija, Teatrul Mic ● **Dragoste în hala de pește** de Israel Horovitz,

versiunea scenică și regia: Ion Cojar, Teatrul Național din București.

MARGARETA BĂRBUȚĂ: **Iluzia comică**
ILEANA BERLOGEA: **Așa este (dacă vi se pare)**
MAGDALENA BOIANGIU: **Așa este (dacă vi se pare)**
MARINA CONSTANTINESCU: **Iluzia comică**
IRINA COROIU: **Așa este (dacă vi se pare)**
ALICE GEORGESCU: **Iluzia comică**
MIRCEA GHITULESCU: **Așa este (dacă vi se pare)**
MIRONA HĂRĂBOR: **Așa este (dacă vi se pare)**
FLORICA ICHIM: **Iluzia comică**
DORU MAREȘ: **Bizarmonia**
DOINA PAPP: **Așa este (dacă vi se pare)**
CONSTANTIN PARASCHIVESCU: **Așa este (dacă vi se pare)**
VICTOR PARHON: **Iluzia comică**
ION PARHON: **Iluzia comică**
LUDMILA PATLANJOGU: **Iluzia comică**
SEBASTIAN-VLAD POPA: **Așa este (dacă vi se pare)**
NATALIA STANCU: **Iluzia comică**
MARINELA ȚEPUȘ: **Așa este (dacă vi se pare)**